

1. ΠΟΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ

Μέσο: . . . . . ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 10/11/2013 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 10/11/2013

Σελίδα: 14

Του
Ε. ΓΑΛΟΥΣΗ
πρ. Πρύτανη ΔΠΘ
●●●

Ποια παιδεία...

Είπα να μην ασχοληθώ, αλλά οι εξελίξεις είναι προκλητικές σε όλα τα μέτωπα. Θυμήθηκα ότι το 1999 σε συζητήσεις στην Ευρώπη, όπου βρέθηκα σε συνέδριο, μου είπε συνάδελφος «Η Ελλάδα έχει πολλά πανεπιστήμια. Χρειάζεται μόνον τρία. Ομόσπονδο της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Κρήτης». Αφελώς του είπα μέσα στην αντίδραση μου ότι «το Δημοκρίτειο έχει και εθνικούς λόγους ύπαρξης». Η απαξιωτική απάντηση μαζί με ειρωνεία: «και ποιος νοιάζεται, έξω από σας, για τους εθνικούς σας λόγους».

Δεν νοιάζομαι για το αν είναι μνημονιακή υποχρέωση ή όχι το κλείσιμο των πανεπιστημίων, αλλά δυο συνεχόμενες νομοθετικές «ρυθμίσεις» εκεί οδηγούν.

Πρώτον, η «Αθήνα» με αρχικές συμπτώσεις, γιατί αδυνατεί η Πολιτεία να στελεχωσει, να στηρίξει και να βοηθήσει σε πλήρη ανάπτυξη και δραστηριότητα και δεύτερον η μείωση των εργαζομένων διοικητικών. Αυτό είναι το φανερό μέρος του παγόβουνου. Υπάρχει και το κρυφό. As μη ξεχνάμε την αναλογία 1 προς 5. Αν αποχωρήσουν από την Ιατρική π.χ. πέντε μέλη ΔΕΠ, πέντε διαφορετικών ειδικοτήτων, ποια μία θα προκηρυχτεί, Αυτό θα οδηγήσει σε προοδευτικό μαρασμό και κλείσιμο των μικρών τμημάτων πρώτα.

As μην κοροϊδεύουμε εαυτούς. Η πολυτεκνία πλέον και η οικογένεια αποτελούν τεκμήρια φορολόγησης, αντί για ευλογία, η παιδεία πρέπει να συρρικνωθεί, αντί να ανθίσει, η εργασία ενοχοποιείται και προωθείται η μερική απασχόληση, τούτέστιν η τεμπελιά ενώ προμοτείνεται η ανεργία, η ρουσφετολογία και η λαμογιά που αποτελούν κανόνες εξυπηρέτησης των εξωτερικών εισβολέων (βλ. αγορές) και κάποιων ολίγων εσωτερικά.

Λέξεις όπως ανάπτυξη, κοινωνικό κράτος, παιδεία, εργασία, σύνταξη, μισθός, δημοκρατία, ενημέρωση κ.ά. έχουν χάσει το νόημά τους.

Μήπως έχουμε ολισθήσει σε κάποιο, άγνωστο πρότυπο, καθεστώς δημοκρατικής κατοχής και δεν το καταλάβαμε;

Μας κλείνουν τα πάντα κι εμείς, για κακή τους τύχη, επιβιώνουμε. Ή εμείς είμαστε ανθεκτικοί (έως πότε;) ή αυτοί είναι ανίκανοι να οργανώσουν, αποτελεσματικότερα, μια φανερή πλέον γενοκτονία. Ότι και να είναι όμως, οι κυβερνώντες θα πρέπει να το δουν και από αυτή τη σκοπιά. Η υστεροφημία κρίνεται από τις πράξεις του κάθε ενδιαφερομένου και όχι από την υπάκουη εκτέλεση αποφάσεων απ' έξω. Δεν υπάρχουν, όπως λεν, φίλοι και εχθροί αλλά μόνο συμφέροντα.

Γυρίζοντας στα πανεπιστήμια, θέλω να κάνω μια έκκληση στον

Υπουργό Παιδείας.

Αν πραγματικά, γνωρίζει κάτι από ελληνικό πανεπιστήμιο και αν θέλει να προσφέρει δ' αυτό, πρέπει να σκεφτεί με πραγματικά ακαδημαϊκό τρόπο και να αφήσει, τις ακαδημαϊκού τύπου προφάσεις και δικαιολογίες, που οδηγούν σε βέβαιη καταστροφή. Η πιθανή υπακοή σε συμφέροντα και έξωθεν εντολές, δεν οδηγούν σε καλό δρόμο. As αναλογιστεί πόσοι «πανίσχυροι» υπουργοί πέρασαν από την καρέκλα του και πώς τους θυμάται η κοινωνία (εγώ γνώρισα επτά, μόνο στην περίοδο της πρυτανείας μου).

Η σημερινή «παντοδυναμία», είναι πολύ προσωρινή. Όταν φύγει κανείς θα το καταλάβει. Ακούγονται πολλοί πρώην να καυκώνται για «ουσιαστικές αλλαγές» που έκαναν και το ακροατήριο που ξέρει και τις εβίωσε, χαμογελά συγκρατημένα, αποδίδοντας τα αναφερόμενα «επιτεύγματα» σε απλή έννοια. Αλλά όμως είναι αργά.

Κύριε υπουργέ,

αντί να σκοτώνετε σήμερα το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο, βοηθήστε το. Αυτό που κάνετε, δεν είναι βοήθεια. Από το πανεπιστήμιο θα προέλθει η μόνιμη ανάπτυξη, αν την θέλετε. Οι εξωτερικοί εντολείς είναι πλέον βέβαιο ότι δεν τη θέλουν. Πολιτισμός χωρίς παιδεία δεν γίνεται και αυτό το ξέρουν οι ξένοι. Εσείς το καταλαβαίνετε;